

Da vi imidlertid ikke kunne finde det rigtig at foretage saa omfattende Forandringer i Valgkredsene paa en Tid, da almindelige Valg ere forestaaende og de foreløbige Afstaler og Forberedelser dertil allerede paa flere Steder kunne være trufne, foreslaa vi fremdeles, at Loven ikke træder i Kraft før 1ste April 1882.

Et tredje Mindretal (Hørup og P. Bederfen) anser ikke en gennemgaaende Forøgelse af Folkethingskredsens Antal for paatrængende og finder heller ikke i Grundloven noget tvingende Motiv til en saadan Forøgelse. Mindretallet kan derfor hverken tiltræde Regjeringens Forslag eller de forskjellige Forslag til yderligere Udvidelser af samme, der ere fremkomne i Udvalget. Tanken om en almindelig Omdeling af Folkethingskredsene, for derved at opnaa en større mathematisk Røisagtighed i de enkelte Kredses indbyrdes Størrelsesforhold, kan man paa den ene Side ikke afvinde nogen væsentlig politisk Interesse, medens man paa den anden Side ikke er blind for de søjelige Ulemper, som en omfattende Forrykkelse af de tilvante Midtpunkter for politisk Liv og Virksomhed nødvendigt maa drage efter sig. Da man i hvert Fald overfor de modstridende Anskuelser, der ere komne tilorde i Udvalget, for Liden maa anse det for umuligt at opnaa Enighed om en mere almindelig Reform, skal Mindretallet indskrænke sig til at stille Forslag om Forandring paa et enkelt Punkt, hvor den bestaaende Tilstand i særlig Grad synes uholdbar, og hvor en Omordning derfor ikke vil foregribe noget Princip for en fremtidig endelig Afgjørelse af de her foreliggende Spørgsmaal. I Kjøbenhavns 5te Valgkreds foreligger der formentlig, baade naar henses til Kredsens Størrelse og den politiske Bevægelse i samme, vægtige Grunde, der taler for en Deling. Mindretallet foreslaar derfor, at en Del af denne Kreds udfondres som en ny selvstændig Kreds (Kjøbenhavns 10de), og antager, at en Delingslinie nærmest med Søerne som Grænse vil findes hensigtsmæssig.

Et fjerde Mindretal (Vajer) skal bemærke Følgende:

Som bekendt har Grundlovens § 32 fastsaaet den Grundsætning, at Folkethingets Medlemstal skal stige eller falde, efter som Rigets Folkemængde forøges eller aftager. Ulemperne ved denne Bestemmelse vilde nok søles, dersom Folkemængden aftog, og som Følge deraf bestaaende Pladser i Thinget skulde nedlægges. Mindre pinefaldende, men derfor neppe ringere, blive Ulemperne, naar — som hidtil — Folkemængden stadig er voget, og derfor nye Pladser maa oprettes, naar Grundlovens Bud skal fyldest-

gjøres. Vort Lovgivningsmaskineri arbejder iforveien meget tungt og langsomt, og det vil uden Tvivl blive endnu tungere og langsommere, naar Folkethingets Medlemstal bliver større. Det Arbejde, som kræves af Folkethinget, vil sikkert kunne udføres forsvarlig af 102 Medlemmer, naar kun „Arbejds Deling“, forbedrede Arbejdsmaader m. m. iagttages tilstrækkelig. Det er ikke sandfynligt, at Arbejdet vilde blive bedre udført, fordi der var flere om det; det gjælder i saa Henseende snarere om større Dygtighed hos Færre, end mindre hos flere. Var det Modsatte Tilfældet, burde man ikke betænke sig paa at skrive til en Forøgelse af Medlemstallet, og det uagtet den dermed forbundne betydelige aarlige Merudgift for Statskassen, — en Merudgift, som vil blive endnu større, naar Rigsdagsmændenes Bederlag, der er saa lavt, at det tildels virker som en Valgbarhedsænsus, muligvis i en nærmere Fremtid forhøjes, og som i Forbindelse med Reifeogdtgjørelser, Udvidelse af Rigsdagslokaler m. m. neppe vil kunne sættes lavere end til 40—50,000 Kr. aarlig. Vides derimod ved en saadan Merudgift Intet, men tabes snarere, da maa der vel være Grund til at betænke sig paa fremdeles at lade den nævnte Grundlovsbestemmelse i § 32 blive staaende.

En Grundlovsændring maatte ikke — som 1866, da Forholdstallet 1 : 14,000 rettedes til 1 : 16,000 — ngies med at ændre 1 : 16,000 til 1 : 20,000, som vilde være det nærmeste runde Forholdstalt der skulde indsettes, naar man vilde gaa ud fra det nuværende Medlemstal og Rigets nuværende Folkemængde. Dette vilde kun være en midlertidig Forholdsregel. Erfjender man, at det Arbejde, der er tilbøjet et Folkething som vort, i en overfluelig Fremtid vil kunne udføres forsvarlig uden nogen Forøgelse af det nuværende Medlemstal, da bør heller dette slaas fast i Grundloven. At sige, at 20,000 danske Indbyggere ikke ligesaa vel kunde sig repræsenterede af en enkelt Person som t. Ex. 20,000 freitserske, vilde vidne om et Nationalhovmod, som ikke er tilføede; thi det vilde jo i Grunden være det samme som at paasta, at en Dansk i politisk Henseende var mere end en Sveitsjer. Efter samme Maalestok skulde een Dansk veie og imod to Belgiere, efter som i Belgien det tilsvarende Forholdstalt er 1 : 40,000; i Nederlandene er det 1 : 45,000, i det tydske Rige endog 1 : 100,000.

Ønsket om en Ændring i Grundlovens § 32, hvorved der bestemmes et fast, af Folkemængden uafhængigt Antal Folkethingsmænd, bør derfor bestemt udtales. Dette Ønske kan imidlertid ikke virkeliggjøres, naar det ikke deles af, ikke faar sit Udtryk af begge Rigsdagens Thing, og naar ikke derefter „Regjeringen vil fremme Sagen“ (jfr. Grundlovens § 95). Man anser det derfor